

LEJONDALS SLOTT

HISTORIKEN I SAMMANDRAG

Lejondals Slott är ett av Sveriges yngsta slott – byggt 1892, så är det tillsammans med Thorskogs och Tjolöholms Slott på västkusten, Bjertorp i Skåne och Teleborg i Växjö bland de sista slotten som byggdes.

Egendomens historia går tillbaka till tidigt 1400-tal då den ägdes av engelska drottning Filippa, men hette på den tiden Bro-Lövsta. Namnet Lejondal kom till på 1600-talet under ägandet av Erik Abrahamsson Lejonhuvud, som sonika bytte namnet på egendomen efter sitt eget efternamn.

1736 kom paret Gripenstedt hit och ställde till en del med sin religions-tillhörighet – man var pietister, och det gillade inte Kungliga Majestätet – framför allt inte den detaljen att man vägrade döpa sina barn. Det beslutades om tvångsdop, vilket medförde att lokala ordningsmakten och prästen fick leta rätt på samtliga barn och döpa dem med tvång – detta var ett ganska digert jobb då det var 17 barn i familjen. Enligt vad vi funnit, så blev de sista två barnen aldrig döpta – man gav helt enkelt upp. Paret bodde kvar på Lejondal livet ut och förblev fasta i sin tro. (Om någon undrar, så bodde de i ett hus som ligger där huset med klockstapeln, jämte Lous hus, ligger idag)

På 1800-talet blir det intressant för oss då landshövding Eric Sparre flyttar hit, för 1852 föds Louise Sparre. hon växer upp till en mycket vacker och stark ung dam som vill göra social karriär – hon lyckas att få jobb som kunglig hovdam vid Karl den 15'es hov, och ryktet säger att de även hade en romans tillsammans.

Hon gifter sig 1880 med friherre Louis de Geer och man avflyttar då till Lövsta-Bruk där man i snabb takt får tre barn. När Louise är gravid med det fjärde barnet 1887, så blir hon hastigt lämnad änka vid en ålder på blott 35 år. hon vill inte bo som inneboende hos svärmor, utan bestämmer sig för att flytta hem till Lejondal, som hon ärvt året innan – 1886, då hennes far dog. Egendomen har då delats upp mellan Louise och hennes bror Johan, och Johan har fått delen med herrgården – Bro Gård. Louise bestämde sig då för att bygga Lejondals Slott och tog hjälp av arkitekten Isac Gustav Classon, som kanske är mera känd för Nordiska Muséet, Hallwylska Palatset & Östermalmshallen i Stockholm. Utvändigt bygger man i Wasa-stil för att det ska se ut som ett sagoslott med torn och tinnar, och invändigt blandar Classon olika stilar – som är hans stil. Louise båda släktvapen, den Sparreska guldvinkeln och den De Geerska franska liljan återfinns överallt i dekorationerna, och hennes bröllopsmonogram finns i taket i Blå matsalen.

Hon flyttar in 1892, och ganska snart härefter träffar hon Greve Fredrik Rappe och gifter sig med honom. Rappe gillar inte slottet och det blir därför en sommarstuga av det hela – dessutom försnillar han Louise återstående pengar och till slut blir man tvungen att sälja slottet 1913-14. Det säljs till en

LEJONDALS SLOTT

norsk storbonde, Aal, som bara är ute efter det timmer som växer på markerna och under hans tid förfaller slottet kraftigt.

1918 köps slottet av Axel Robert Bildt, internationell affärsman, som rustar upp det med centralvärme och större park, bland annat, och som sedan ämnar skänka det till Röda Korset – de tackar dock nej till gåvan med motiveringen att det är för dyrt i drift och får istället en penningssumma som blir en fond inom Röda Korset. Herr Bildt behåller slottet ända fram 1944, och under hans tid var det i god ordning och mycket välkänt som en av de vackraste och mest välskötta egendomarna i Stockholmsområdet.

Han säljer det 1944 till Stockholms Stadsmission som under 30 års tid bedriver olika typer av verksamheter – rehabilitering, sommarhem för barn och så småningom pensionat och kursgård. Verksamheten sköts i ganska strikt religiös anda och mycket av litteraturen i biblioteket härstammar från deras tid. Blå matsalen användes som kapell på denna tid.

Man säljer det 1974 till Lars Hallen som först bara tänkt sig det som bostad – fru, två barn – 2000 kvadratmeter slott. Det blev dyrare än tänkt och han fortsatte med konferensverksamhet, som han utökade med tiden. Gästerna fick bo i stugbyn, och glasverandan byggdes på 80-talet för att få plats med gästerna. Han fick svårt i 90-talets kris och tvingades sälja 1994 – det var då Lou som tog över ett mycket slitet slott och hon renoverade löpande för att återbörda slottet till dess forna glans. 2013 sålde hon slottet till en familj som även de driver slottet vidare som konferensanläggning men har även öppnat upp för privatgäster och sagolika bröllop.